

doseči je jako težko in da se izvéden pravnik pri tem mora naslantjati na jezikoslovca, sosebno pri nas v Avstriji, kjer velja nemščina v premnogih zakonih kot izvirni jezik in kjer prelagatelj skoro ne more vseh različnih določeb imeti v mislih. Jezik sam pa bi moral biti brezpogojno gol vseh tujk (tudi po tuje zavutih slovenskih izrékov in rékel); to doseči ni sosebno težko, a po tem bi narod, izvzemši prav redkih slučajev, sam lahko razumel slovenske pravne spise, ki ne bi bili pisani za znanstvo sólo ali ne bi imeli znanstvenega sloga in znanstvene veljave; takšni spisi so razlogi k rabsodbam in odlalom, kateri glede stvari navadno presegajo znanje preprostega človeka.

Sedaj omenjeno merilo samo za-se lahko kaže način, kako bi jaz ocenjeval vse razne slovenske prevode zakonov in tudi razne priporočane slovenske izraze, in četudi bi se groze tresel pred kako besedo, kakim izrazom, kakim réklom i. t. d., bi smehljaje se stisnil pisatelju in govorniku roko, češ: »amice, et voluisse juvat!«

(Konec prih.)

Dr. Fr. Oblak.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Z določbo §-a 17. zak. z dne 16. majnika 1874, št. 69 drž. zak. niso izločeni rekurzi na sodniške naredbe, tikajoče se provedenja dokazov s pričami in zvedenci.

V pismeni pravdi *A-a* z *B-om* zaradi plačila 5600 gld. je prvo sodišče z medsodbo spoznalo na dokaz z zvedencema, kateri je tudi proveden bil.

Tožiteljevo zahtevo, da bi se to dokazovanje ponovilo, je prvo sodišče zavrnilo.

Rekurz na ta odlok je višje sodišče zavrnilo, ker po §-u 17. zakona z dne 16. majnika 1874, št. 69 drž. zak. ni dovoljen posebni rekurz zoper pripuščenje dokaza z zvedencema, torej tudi ne zoper provedenje tega dokaza.

Na revizijski rekurz tožiteljev razveljavilo je najvišje sodišče z odločbo z dne 3. febr. 1892, št. 1031, zapisano v repertorij pravorekov pod št. 151, odločbo višjega sodišča in mu zaukazalo, da naj revizijski rekurz *A*-ov stvarno reši, in sicer glede na to, ker je § 17 zakona z dne 16. majnika 1874, št. 69 drž. zak. izjemna določba in jo je torej strogo tolmačiti; ker pa ta paragraf izrecno govori le o apelaciji zaradi midsodbe, ne gre ga uporabljati tudi na takšne naredbe sodniške, katere imajo, kakor tukaj, za predmet le način provedenja dokazov, uže pripuščenih, in na le-te naredbe je uporabljati obče predpise sodnega reda o pravnih pripomočkih proti takšnim naredbam, katere so se učinile tekom pravde.

b) V razsodbi, da je zakon razvezan ali neveljaven, bodi tudi izrečeno, je li tega kriv jeden ali drugi izmed zakoncev, sta li kriva oba ali nihče njiju.

Po završenih uradnih preiskavah je prva instanca proglasila, da zakon, sklenjen na Pruskem po obredu evangelijskem med *A* in *B*, ni veljaven in to zaradi zakonskega zadržka po §-u 62. obč. drž. zak. Izreklo je tudi sodišče, da *B* ni znala o tem zadržku.

Druga instanca je sicer to razsodbo potrdila v glavni stvari, razveljavila pa je izrek o nedolžnosti *B*-eve, ker je protiven predpisu §-a 160. obč. drž. zak.

Najvišje sodišče pa je z odločbo z dne 1. marcija 1892, št. 1988, zapisano v repertorij pravorekov pod št. 152, obnovilo prvosodno razsodbo tudi v dodatnem izreku in sicer glede na to, da so od tega, kdo je kriv, ali sta morebiti oba zakonska ali pa nobeden izmed njih, zavisni važni nasledki zasebnega prava in da je torej to treba odločiti zajedno, ker je le v tej pravdi dovolj gradiva za takšen izrek; po §-u 12. dv. dekr. z dne 23. avg. 1829, št. 1595 zb. pr. zak. je v slučajih sodne ločitve vedno treba tudi odločiti krivdo, a po §-u 13. cit. dv. dekr. je uporabljati predpise o postopanju zastran ločitve tudi na postopanje zastran razdružitve in neveljavnosti zakonove, tako da iz tega, če § 18 naved. dekreta, kateri govori o razsodbi in pravnih pripomočkih, ne piše izrecno o tem, da treba tudi odločiti glede krivde, ne gre

izvajati naopačnega; končno pa tudi vse besedilo §§ov 1265 in 102 obč. drž. zak. jasno kaže, da je tudi vprašanje o krivdi predmet razsodbe zastran neveljavnosti zakona.

c) Tudi v eksekutivnem postopanju na podlogi listine, sestavljene po §-u 3. not. reda z dne 25. julija 1871, št. 75 drž. zak. treba je uporabljati predpise pr. dv. dekr. z dne 24. okt. 1845, št. 906 zb. pr. zak. tedaj, kedar se bi denarna tirjatev po njenem znesku lahko vtožila v sumarnem postopanju.

A je vodil proti B-u eksekucijo zaradi tirjatve 300 gld. na podlogi listine, sestavljene po §-u 3. not. reda z dne 25. julija 1871, št. 75 drž. zak.

Proti temu se je pritožil eksekut in višjesodna odločba njegove pritožbe mu je bila vročena dne 3. februarja 1892. l. Zoper to odločbo je eksekut vložil revizijski rekurz dne 16. febr. 1892. l.

Najvišje sodišče je z odločbo z dne 30. marcija 1892, št. 3229, zapisano v repertorij pravorekov pod št. 153, revizijski rekurz kot prepozno vložen zavrnilo po §u 48 dv. dekr. z dne 24. okt. 1845, št. 906 zb. pr. zak.

Razlogi.

Tu gre za tirjatev v denarjih, katera ne presega zneska 500 gld. Za takšne pravne reči veljajo določbe pr. dv. dekr. z dne 24. okt. 1845, št. 906 zb. pr. zak., ker drugega posebnega zakona ni, ker naveden zakon ne dela razlike med pravdo samo in eksekut. postopanjem in ker na to, da bi veljal samo za slučaje, kedar je pred eksekucijo bilo sporno postopanje, uže zategadelj ni misliti, ker analogna uporaba postopanja, predpisanega z navedenim dvornim dekretom, na eksekucijo za tirjatev iz notarskega pisma z vsemi formalnostnimi §-a 3. not. reda izhaja iz smotra le-te zakonove določbe, kolikor moči namreč pospešiti dobitelnost tirjatve, in tudi iz samega besedila njenega, po katerem je takšen notarski spis jednak sodni poravnavi, poravnavo pa je v postopanju eksekutivnem staviti v jedno vrsto z razsodbo.

d) K razlagi §§-ov 138, 155—157, 163 obč. drž. zak. in dv. dekr. z dne 15. junija 1835, št. 39 zb. pr. zak.

Vložila sta M. K. kot mati in K. R. kot varuh v imenu nedol. J. N-a tožbo zoper O. N-a, kateri je bajé v kritični dobi z materjo občeval, ter zahtevala, naj se toženec spozna za očeta temu nezakonskemu otroku in obsodi, da mora izpolnjevati očetovske dolžnosti.

Prvo sodišče je začasno odbilo tožbo iz razlogov:

Mati otrokova je pripoznala, da njen zakon z O. K. ni bil razvezan, nego leta 1882. samó ločen od mize in postelje, in da zakonski njen mož še živi, iz tega pa izhaja, da velja tu predpis §-a 138. obč. drž. zak. Tožba, da mora očetstvo pripoznati tretja oseba, bila bi stoprav tedaj umestna, ako bi pravna, v §-u 138. obč. drž. zak. izražena domneva bila uže razveljavljena z odločbo po smislu §-a 156. obč. drž. zak., ako bi najprvo odločeno bilo, da otrok ni zakonski. Tožba pa niti ne trdi, da je bil materin sprog oglasil odpor po §-u 138. obč. drž. zak., in ker o zakonskem ali nezakonskem rojstvu otrokovem dosedaj ni bilo odločeno, tedaj ne more niti varuh niti mati tožiti tretje osebe na pripoznanje očetstva in izpolnjevanje očetovskih dolžnostij.

Višje sodišče pa je ugodilo tožbeni zahtevi, če se z glavno prisego dožene, da je toženec res v kritični dobi telesno občeval z materjo M. K., to pa iz razlogov:

Otrok se ni porodil v dobi, označeni v §-u 138. obč. drž. zak., in zato ne more zanj nastati domneva zakonskega rojstva. Pač pa po §-u 155. obč. drž. zak. in dv. dekr. z dne 15. junija 1835, št. 39 zb. pr. zak. velja pravna domneva, da je otroka, porojenega 10 mesecev po ločitvi le tedaj smatrati zakonskim, kedar se proti sproggu materinemu posreči dokaz, o katerem piše § 163. obč. drž. zak. Odpora sprogovega tu ni treba; odpor po §-u 158. obč. drž. zak. je predpisan le tedaj, kedar se otrok porodi do 10 mesecev po ločitvi, kajti § 157. obč. drž. zak. govori le o dokazu proti domnevi, ustanovljeni v §-u 155. obč. drž. zak., ne določa pa nikake nove naloge. Po pravni domnevi, v §-u 155. obč. drž. zak. postavljeni, in po dv. dekr. z dne 15. junija 1835 ne gre imenovanega otroka smatrati zakonskim in more torej biti samo vprašanje o tem, je li toženec v kritični dobi z materjo otrokovo telesno občeval ali ne.

Na revizijo toženčevo je najvišje sodišče odločbo druge instance premenilo in potrdilo prvosodno razsodbo z odločbo z dne 1. junija 1892, št. 6223.

Razlogi.

Tožbena zahteva, opirajoča se na § 163. obč. drž. zak. stavi se prezgodaj. Mati nedol. J. N-a je zakonska žena še sedaj živečega O. K., a ž njim ločena od 1882. l. naprej od mize in postelje. Zakon ta, sklenjen 1880. l., doslej ni bil proglašen neveljavnim. Ker se otrok ni porodil v zakoniti dobi §-a 138. obč. drž. zak., tedaj zanj ne priča domneva zakonskega rojstva, nego po §-u 155. obč. drž. zak. in dv. dekr. z dne 15. junija 1835, št. 39 zb. pr. zak. pravna domneva rojstva nezakonskega in ni treba šele odpora soprogovega. Za tožbo na temelji §-a 158. obč. drž. zak. treba, da se otrok porodi v dobi zakoniti in sodnega odpora se po §-u 156. obč. drž. zak. zahteva le tedaj, kedar se otrok porodi pred časom, tam določenim. Zategadelj otroka, dne 17. febr. 1891 porojenega, ni kar tako smatrati zakonskem, ne glede na to, je li soproog upiral se sodno očetstvu ali ne, in more li sploh takšen odpor se oglasiti. Vender pa iz tega nikakor ne izhaja, da je ta otrok nezakonsk. Kajti zakon je v dotičnem paragrafu izrekel le to, da ne obstoja domneva zakonskega rojstva, pripušča pa dokaz zakonskega rojstva. Dokaza o tem, je li otrok zakonski ali ne, sicer ni moči provesti s krstnimi listi pod A in št. 2, ker po dv. dekr. z dne 15. dec. 1787, št. 621 zb. pr. zak. dokazujeta le to, o čemer sta spisana bila, torej krščenje otroka, vender pa je moči zakonsko rojstvo tega otroka dokazati s tem, če se proti soprogu dožene dokaz po §-u 163. obč. drž. zak., ali če se drugače dokaže, da sta se soproog in mati v novi dobi, v kateri se je po §-u 138 obč. drž. zak. moglo dogoditi pročetje, povrnila v prejšnjo zvezo. Tega dokazovati pa v tej pravdi ne gre, ker soproog tožiteljičin tu ni sporna stranka, in bi se to lahko zgodilo le v pravdi, katero bi varuh otrokov pričel proti soprogu zaradi priznanja rojstva zakonskega. Treba je pravico omenjenega dokaza pridržati otroku. Ako bi v pravdi prejudicialni O. K. pripoznal zakonsko rojstvo otrokovo, potem izgine vsak dvom glede zakonskega rojstva, potem ima otrok svojega zakonskega očeta in zahteva, stavljena v tej tožbi po §-u 163. obč. drž. zak., bila bi povse izključena. Ako bi pa O.K. prerekal zakonsko rojstvo, onda bi bilo treba proti njemu vésti dokaz po dv. dekr. z dne 15. junija 1835,

št. 29 zb. pr. zak. Predno ni odločen ta spor za »status«, tako dolgo je ta tožba neumestna in to tembolj, ker pripoznanje materino po §-u 158. obč. drž. zak. ne more otroku vzeti rojstva zakonskega. Dokler se s sodniškim izrekom v pravdi proti soprogu ne dožene, da otrok ni zakonsk, dotlej nima niti mati, niti varuh, pravice, odreči se prednosti zakonskega rojstva za tega otroka in tožiti tretjo osebo ve pripoznanje očetstva.

e) Dokaz obveznega pritrdila po konkludentnih dejanjih
(§ 873. obč. drž. zak.).

Z razsodbo z dne 29. aprila 1892, št. 6432 je okr. sodišče v Celji obsodilo Jurija F., da mora plačati 68 gld. za zdravniško pomoč, storjeno njegovemu sinu Juriju F. ml.

Razlogi.

Tožitelj zahteva, da mu mora toženec kot oče Jurija F. ml. plačati za njegovo zdravljenje 72 gld. Tej zahtevi ugovarja toženec Jurij F. st.: 1. da nedostaje pasivne legitimacije, ker ni klical on tožitelja in torej njega ni moči tožiti iz naslova mezdne pogodbe; 2. če bi pa tožitelj hotel svojo tožbeno zahtevo upirati na zakon, bila bi to nedopustna prememba tožbenega temelja, in 3. ugovarja toženec, da zahtevani znesek ni primeren.

Predno se ti ugovori natančneje presoajajo, je konstatovati po pravnih obravnavah dognanim, da je bil Jurij F. ml. dne 8. februarja 1886. l. težko in za življenje nevarno poškodovan, da je v istem času pri svojem očetu Juriju F. st. stanoval, da je hči toženčeva in sestra poškodovančeva Marija F. poslala po zdravnika v Velenje in da je bil Jurij F. st. v istem času 3 dni z doma in sicer na ženitovanji pri sv. Martinu v Rožni dolini. Nadalje je opomniti, da je bil dne 8. febr. 1886. l. ponedeljek in da notorno v dotičnem kraju ženitovanja pričenjajo v ponedeljke, ker je poroka vedno v ponedeljke dopoldne. Ker je bil Jurij F. ml. poškodovan dne 8. februarja 1886. l. zvečer, ko je bil njegov oče z doma, onda je naravno, da le-ta ni mogel poslati po zdravnika. Ker pa toženec pravi, da je bil le 3 dni z doma in ker notorno ženitovanja pričenjajo v ponedeljke, tedaj je smatrati za dokazano, da je bil toženec, če ne 7., 8. in 9. februarja, vendar le 8., 9. in 10. febr. 1886. l. z

doma. Če se pa pomisli, da se je na ta način toženec najkasneje dne 11. febr. 1886 zjutraj domov vrnil in da se mu je gotovo takoj poročalo o smrtni poškodbi njegovega sina, kakor tudi, da je njegova hči Marija F. poslala po zdravnika; če se nadalje uvažuje, da je zdravnik Fran S. dne 11. febr. 1886 prvič po dnevi ranjenja obiskal in mu toženec nadaljnjega obiskovanja ni odpovedal, niti ni trdil, da se ni zlagal s tem, ko je njegova hči poklicala zdravnika; če se naposled uvažuje, da hčeri ni moči odrekati pravice v očetovem imenu poslati po zdravnika, če bi v odsotnosti očetovi član družine nanaglomala za smrt obolel: tedaj je v tem slučaju smatrati za dognano, da je toženec pritrdil temu, ko je njegova hči poklicala zdravnika. Toda tudi glede na to, da je Jurij F. ml. navadno doma delal in hodil v dnino le toliko, da si je prislužil denarja za obleko — in to je dokazano po pričevanji Marije F., Marjete F. in Franceta O. — je priznavati, da lahko Jurij F. od svojega očeta vsaj toliko zahteva, kolikor bi smel v enakem slučaju posel tirjati, oziroma kolikor bi bil toženec proti poslu zavezan. Po določenih §§-ov 14. in 15. poselskega reda z dne 17. febr. 1885, št. 8 dež. zak. za Štajersko pa ni dvojbe, da bi bil toženec hlapcu dolžan poklicati zdravniško pomoč, in da bi, če bi on bil odsoten, vsak član družine ne bil samo upravičen, poklicati zdravniške pomoči za smrt obolelemu, nego bi bil v to tudi zavezan. Te dolžnosti se pa toženec proti svojemu sinu ne more oprostiti, ker mu za njegovo delo ni plačeval mezde, nego je iz istega razloga smatrati za opravičeno, da je Marija F. zdravnika poklicala v toženčevem imenu, sosebno ker se oče pozneje zdravniškim obiskom ni upiral in jih tudi ni odpovedal. Iz tega pa, ker je toženec k zdravniškemu obiskovanju molčal, ni moči izvajati, da je obiskovanje preziral, češ da se ne tiče njega, sosebno ker je njegova dolžnost, priskrbeti zdravniško pomoč smrtno ranjenemu, ž njim v skupnem gospodarstvu živečemu ter njega v upravljanji posestva podpirajočemu sinu jasna ne le iz določil §§-ov 139. in nasl., 768 in nasl. obč. drž. zak., nego tudi iz §§-ov 14. in 15. poselskega reda. Vrhu tega je pa treba tudi uvaževati, da od zdravnika, katerega pokličejo po noči k smrtno ranjenemu, ni moči zahtevati, naj najpoprej še pozveduje, ga li hči sme mesto odsotnega očeta poklicati in ali ni zanj nevarnosti, da se bode zastoj trudil in čas tratil, če bi se oče hotel, prerekajoč naročilo, odtegniti plačilni dolžnosti.

Ugovor toženčev, da nedostaje pasivne legitimacije in da je nedopustno preminjanje tožbenega naslova, je torej neutemeljen.

Tretji ugovor, s katerim toženec pobija primernost zahtevanega zneska, utemeljen je po zvedenškem mnenji le glede zneska 4 gld., in zaradi tega tožitelju ni prisoditi vsega zahtevanega zneska 72 gld., nego le znesek 68 gld.

Zahtevano plačilo triletnih 5% zamudnih obrestij je glede na določila §§-ov 1333. in 1334. obč. drž. zak. upravičeno, sešbno ker toženec izrecno priznava, da je morebiti pred več kot tremi leti bil sodno opominan ter tega ne zanikuje.

Glede stroškov pa se mora spoznati, da stroškov dopolnilnega postopanja po smislu §-a 24. zak. z dne 16. majnika 1874, št. 69 drž. zak. ni moči prištevati potrebnim, sešbno ker bi bil tožitelj moral svoje zahteve uže v pravnem postopanju specijalizovati in je torej zaradi te opustitve narasle stroške tem manj moči naložiti tožencu, ker so narasli le po krivdi tožiteljevi. Toženca je torej siliti le v plačilo stroškov pravnega, kakor tudi stroškov dokaznega ne pa stroškov dopolnilnega postopanja (§ 24. in 25. zak. z dne 16. majnika 1874, št. 69. drž. zak.).

Višje dež. sodišče v Gradci je z ralsodbo z dne 13. julija 1892 potrdilo prvosodno ralsodbo iz teh-le razlogov:

Ralsodba prvega sodnika se iz stvarnih in zakonitih razlogov prve stopinje potrjuje ter se jim z ozirom na navedbe v apelacijski pritožbi toženčevi le še nastopno dodaja. Da je Jurij F. ml. za časa, ko je bil telesno poškodovan, živel v hiši toženčevi in v njegovem gospodarstvu in da je tu tudi delal, dokazano je po izpovedi vseh zaslišanih prič. Ker je odsotnost toženčeva trajala le 3 dni, zdravljenje njegovega sinu po tožitelji pa 12 dnij, onda iz tega neizogibno izhaja in niti treba ni dokaza, da je toženec moral vedeti za bolezen sinovo in da ima sin zdravnika, kakor tudi, da je zdravnik prišel na naročilo toženčeve hčere, Temu nasproti moral bi bil toženec trditi in dokazati, da je sploh kaj storil in pokazal, da ne odobruje zdravniške lečitve, in da se je uprl dolžnosti, plačati za to stroške. To, popolnem pasivno zadržanje toženčeve je pa v opisanih okolnostih brez dvojbe smatrati za konkludentno dejanje po smislu §-a 873. obč. drž. zak. Glede dejanskih poistinitev prvega sodnika v tem pogledu je le še opomniti, da je toženec sicer vsem dejanskim navedbam toženčevim v izjavi z dne 6. novembra 1891

o njegovih obiskih in zdravniški postrežbi ugovarjal, da pa je v svojih poznejšjih izjavah vendar nekaj izrecno, nekaj molče priznal jih. Če je bil Jurij F. ml. v dotičnem času že polnoleten ali ne, je za razsojo pravde brez pomena, ker je dognano, da še ni imel svojega gospodarstva, nego da je s svojim očetom v skupnem gospodarstvu živel in mu pri tem tudi pomagal.

f) Kdor toži zaradi ekscindovanja, ne da bi bil izvršitelju izvensodno naznanil natančne specifikacije in naslova svoje lastninske zahteve, ne more od izvršitelja zahtevati nikakih troškov, ako se ta v tožbeno zahtevo takoj uda, nego je zavezan, njemu povrniti pravne troške, ako se spor nadaljuje zaradi troškov.

S tožbo de praes. 30. oktobra 1890, št. 19160 zahtevala je Marija E., naj se jej pripozna lastninska pravica na premočninah, katere je Ivan P. v eksekuciji proti njenemu soprogu zarubil, in naj se toženec obsodi v povračilo troškov. Pri naroku v sumarnem postopanju dné 18. novembra 1890 se je toženec brez obravnave udal v tožbeni petit gledé glavne stvari. Uprl se je pa plačilu troškov, katerega je tožiteljica od njega zahtevala češ, da ga je tožiteljica pač, predno je tožila, obvestila pismeno o svoji lastninski zahtevi sploh, da pa v tem pismu ni niti označila posameznih premočnin niti naznanila mu naslova njene lastninske zahteve. Po tem takem je toženec trdil, da so mu še le tožbene navedbe pojasnile temelj tožiteljčine pravne zahteve, in izjavil se je, da bi bil gotovo izvensodno pripoznal zahtevo, ako bi mu bile te navedbe znane, predno se je vložila tožba. Te tožbe torej ni bilo treba v dosego pravice in zategadelj tožbenih troškov ni moči naložiti tožencu.

Prvo sodišče je ugodilo tožbeni zahtevi, da je pripoznati lastninsko pravico in povrniti troške, iz naslednjih razlogov:

Toženec se je udal v tožbeno zahtevo in prerekal samo zavezo, troške povrniti, ker tožiteljica ni takoj pri eksekucijskem činu oglašila svoje zahteve in ker tudi v poznejšnjem pismenem oglasilu njenih zahtev ni bil naveden pravni naslov. Toda, utemeljiti tožbeno zahtevo gledé povračila sodnih troškov je dovolj, ako se zahteva izvensodno brezuspešno stavi. To pa se je v tem slučaju

zgodilo, ker toženec pripoznava, da je, pismeno pozvan na pripoznanje tožiteljčine lastninske pravice, bil pripravljen v to le pod pogojem, če se navede nasprotničin pravni naslov. Noben zakon pa ne zahteva, da je navesti pravni naslov, in zato je zahteva tožiteljice zastran troškov utemeljena, ker tožiteljica ni zavezana navesti pravnega naslova in je tako odgovor toženčev bilo smatrati za nepripoznanje njenih zahtev, in vrhu tega je gledé na bližnji dražbeni narok bilo upravičeno, pričeti sodne korake brez nadaljnjih obravnav.

Proti tej razsodbi je toženec vložil apelacijo in se skliceval na odločbo najvišjega sodišča z dne 10. decembra 1889, št. 12358, katera v razlogih piše, da tožba ni jedino sredstvo v dosegu pravice ekscondovateljeve, in če tožiteljica ni v svojem opominjevalnem pismu navedla pravnega naslova svoji lastninski zahtevi, tedaj ne sme zahtevati povračila troškov.

Višje deželno sodišče je prvosodno odločbo gledé troškov razveljavilo in tožiteljico obsodilo v troške prve in druge stopnje z nastopnimi razlogi:

Toženec se je pri prvem, na tožbo določenem naroku dné 18. novembra 1890 udal v tožbeno zahtevo. Vendar pa tožiteljica zahteva povračila troškov od toženca. Ta zahteva pa v zakonu ni utemeljena, kajti tožiteljica ni pri eksekucijskim činu oglasila svojih lastninskih zahtev gledé zarubljenih predmetov. Ona je nadalje sicer, predno je tožila, toženca obvestila o svojih lastninskih zahtevah gledé zarubljenih predmetov, ni pa natančneje povedala pravnega naslova, in zato jo je toženec takoj pismeno pozval, naj mu navede svoj pravni naslov. Tega pa tožiteljica ni storila in je vložila ekscondovalno tožbo. Toženec torej ni mogel natančneje preiskovati pravnih lastninskih zahtev tožiteljice gledé na zarubljene predmete, a udal se je v tožbeno zahtevo, ko je iz vsebine tožbe spoznal pravni naslov tožiteljice na zarubljenih predmetih. Tožba torej ni bila v dosegu pravice brezpogojno potrebna, ker tožiteljica bi bila lahko izvensodno dosegla pripoznanje svoje lastninske pravice, ako bi bila tožencu svoj pravni naslov naznanila, predno je vložila tožbo. Na določbo §. 24. zak. z dné 16. maja 1874 št. 69 drž. zak. se tožiteljica ne more sklicevati; zato jej tudi ni moči prisoditi nikakih sodnih troškov, pač pa je bilo po le-tej zakonovi določbi tožencu prisoditi zagovorne, sodne in apelacijske troške.

Na revizijsko pritožbo tožiteljice je najvišje sodišče z odločbo z dné 12. maja, 1891 št. 6322 višjesodno razsodbo potrdilo in sicer nanašaje se na dobre višjesodne razloge, katerih revizija ni pöbila, potem pa tudi iz nadaljnjega razloga, da toženec ni samo zato, ker mu tožiteljica ni navedla pravnega naslova, na kateri je upirala svoje lastninske zahteve, imel nikakega povoda, da bi te lastninske zahteve pripoznal pred ekscindovalno tožbo brez ovinkov in pogojev, ampak povoda gotovo tudi ni imel, ker je tožiteljica zahtevala v svojem pismu lastnine vseh zarubljenih predmetov, v poznejšnji ekscindovalni tožbi pa se ta zahteva nikakor ne razteza na vse, v eksekucijo vzete predmete.

g) Ničnostna pritožba gledé krajevne nepristojnosti v malotnem postopanju je nedopustna.

V malosti Janeza D. proti Jožefu P. zaradi 5 gld. s prp. je višje dež. sodišče v Gradci toženčevo pritožbo zoper razsodbo z dne 26. marcija 1892, št. 1974 z naredbo z dné 20. aprila 1892, št. 3984 zavrglo kot neutemeljeno, kajti: Ničnostna pritožba opira se na § 78, št. 2 mal. post., češ da je razsodbo izreklo nepristojno sodišče. Toda iz nanašanja na §§ 1.—7. v drugemu odstavku §-a 78. izhaja jasno, da velja ta ničnostni razlog le tedaj, kadar je bilo razsojajoče malotno sodišče stvarno nepristojno, dočim odločbe glede krajevne pristojnosti s tem ničnostnim razlogom ni moči izpodbijati, ker je ta odločba del sodniške judikature.

Iz upravne prakse.

K pristojnosti samoupravnih oblastev za odločevanje, je li pot javni, občinski pot.

Upravno sodišče je z razsodbo z dné 28. aprila 1892, št. 1391 na pritožbo občine S. odločbo deželnega odbora v Gradci z dné 30. aprila 1891 št. 7306 razveljavilo po smislu §-a 7. zakona z dné 22. oktobra 1875, št. 36 ex 1876 drž. zak.